

den Indtægt, som Byerne faa, skal jo altid betales af den kødspisende Befolkning i Byerne. Jeg synes derfor ikke, det kan have nogen Betydning, om Indtægten bliver noget større eller mindre, det er jo, som sagt, Byerne selv, der skulle betale det. Jeg tror, at Forslaget i sine store Træk er tilfredsstillende, og jeg skal med disse faa Ord anbefale det til det høje Tings Velvillie. Mine Partifæller og jeg ønske det fremmet hurtigst muligt. Det skal jo rimeligvis i Udvalg, og det agte vi heller ikke at modsætte os, men vi haabe, at de Ændringer, der maatte blive stillede, blive af den Beskaffenhed, at de ikke lægge Hindringer i Vejen for Forslagets Gennemførelse i denne Samling. Dermed skal jeg, som sagt, anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillie.

Sonne: Ogsaa jeg hilser med Tilfredshed Fremsettelsen af det her foreliggende Forslag, for saa vidt som det synes mig at anvise den rette Vej til en Løsning af det i de senere Aar stadig tilbagevendende Kødkontroispørgsmaal. Det er muligt, at en gennemført Statskontrol repræsenterer den mest ideale Ordning af denne Sag. Naar der imidlertid ses hen til de Forhandlinger, der for en 5—6 Aar siden i Løbet af to Samlinger førtes i det andet høje Ting om det Forslag om Statskontrol, der var udarbejdet paa Grundlag af en Kommissionsindstilling, vil det af disse fremgaa, at denne Vej til Løsning af Spørgsmaalet i alt Fald foreløbig er ufremkommelig. I øvrigt maa jeg ogsaa sige, at Hensynet til en Statskontrols Kostbarhed, til det store Apparat, som den kræver sat i Scene, og for øvrigt vel ogsaa til de strengere Regler, som en saadan gennemført Statskontrol uvilkaarlig kommer til at virke med, repræsenterer den behørigte Forklaring af, at denne Ordning hidtil ikke har kunnet vinde Lovgivningsmagtens Tilslutning. Det er jo klart, at den Kødkontrol, som paa tilfredsstillende Maade skal kunne løse sin Opgave; maa først og fremmest yde den konsumerende Befolkning en betryggende sanitær Garanti; og den maa dernæst saa lidt som muligt gribe forstyrrende ind i den fri Omsætning. Det forekommer mig, at det her foreliggende Lovforslag i begge disse Henseender tilfredsstillende alle rimelige Fordringer.

Hvad i øvrigt angaar Fyldestgørelsen af disse to Formaal, mener jeg ligesom det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Pagh), at Lovforslaget ved Behandlingen i det andet Ting er undergaaet Forbedringer.

Jeg sigter i saa Henseende til Bestemmelsen om, at Dyrene ogsaa i levende Live skulle synes paa Slagtestedet, endvidere til den ny § 4, indeholdende Bestemmelser om Renligheds- og Sundhedsforhold i Slagterierne, og endelig til de indførte Bestemmelser om, at Dyr, slagtede til Eksport, skulle i Indlandet ikke kunne sælges alene paa Eksportstempel, men skulle tillige være stemplede med et af Justitsministeren foreskrevet Stempel. De her nævnte Ændringer anser jeg, som sagt, som umiskendelige Forbedringer af Forslaget.

Anderledes bedømmer jeg imidlertid den Ændring, § 2 er undergaaet derved, at dens sidste Stykke er faldet bort, det Stykke, som indeholdt Bestemmelser om en moderat Afgift ved Indførsel af Kød- og Slagtevarer til Kommuner med offentlige Slagtehus og Slagtetvang, naar saadan Indførsel fandt Sted fra Kommuner med kommunal Kødkontrol, men uden offentlige Slagtehus og Slagtetvang. Det forekommer mig, at denne Ændring er overmaade uheldig og næsten gør Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse uantageligt. Den herved tilvejebragte Ordning synes mig nemlig ganske at tilside sætte det Billighedshensyn, der skyldes de Kommuner, som paa Grundlag af Sundhedsvedtægter, stadfæstede af Justitsministeren, have etableret offentlige Slagtehus og Slagtetvang. Ved denne Ordning aabner man jo ligefrem Adgang for de Kommuner, der i denne Sag have repræsenteret Stilstanden, altsaa den relative Tilbagegang; til overfor Fremskridtskommunerne triumferende at kunne hævde: Saa I, vi stode os! Thi ved denne Ordning gives der ligefrem en Præmie til den købstadkommunale Forvaltning, som paa denne Konto i det længste afviser enhver Honorering af Tidens og Udviklingens Krav. Dette kan jeg ikke finde rigtigt. — Det maa erindres, at der i dette Forhold som saa jævnlig er Tale om to Parter, hvis respektive Interesser og Ønsker mødes og brydes: Paa den ene Side den konsumerende Befolkning, som har et naturligt Krav paa at faa frigjort, saa vidt Hensynet til betryggende sanitære Forholdsregler tillader det, Omsætningen af en saa vigtig Forbrugsartikel som Kød og Slagtevarer, og faa den frigjort saaledes, at den ikke hemmes af generende og overflødig Efterkontrol saa lidt som ved en Afgiftsbyrde, der er knyttet til den. Paa den anden Side den købstadkommunale Forvaltnings naturlige Ønske om ikke af Lovgivningsmagten at blive ladt i Stikken i et Forhold, hvor den